

The Hollies är en brittisk popgrupp bildad 1962 i Manchester. Gruppen ingick i den första vågen av The British invasion, och var även en av de mest framgångsrika inom den. De brukar oftast ses som seriösare än tonårsband från tiden som till exempel Herman's Hermits. De var också kända för sin starka stämsång och sina harmonier. Namnet "The Hollies" tog gruppen av namnet för järnek (holly) som fanns hemma hos Graham Nash som juldekoration 1962, alltså inte efter deras idol Buddy Holly, vilket ett envist rykte länge gjort gällande.

I Sverige var gruppen mycket populär och hade under åren 1964-1969 hela 19 låtar på Tio i topp-listan. Första gången The Hollies framträdde i Sverige var i Kungl. Tennishallen i Stockholm 1965. Flera år i rad, från 1966 t.o.m. 1969, gästade The Hollies de svenska folkparkerna, bl.a. Finspångs Folkets Park 1966 & 1967 och Norrköpings Folkets Park 1969. Vid finspångsbesöket 1966 skrev Graham Nash låten "Clown" - inte "Bus Stop", som felaktigt anges i boken "Hela Svenska Folkets Park" av Göran Willis & Staffan Bengtsson (2005). I en artikel i SvD 2003-10-25 berättar Tony Hicks:- "När jag tänker på Sverige är det folkparkerna jag minns". Vidare att han upplevde att han kände sig som hemma i Sverige.

I originaluppsättning bestod gruppen av Allan Clarke (sång), Graham Nash (gitarr, sång), Tony Hicks (gitarr, sång), Eric Haydock (elbas), och trummisen Don Rathbone. Rathbone ersattes dock snabbt av Bobby Elliott, som ofta blivit omnämnd som en mycket duktig trummis.

Som så många andra brittiska grupper på den tiden började gruppen sin karriär med att göra covers på R&B-hits. Deras första stora framgång blev en cover på the Zodiacs "Stay" 1963, men det dröjde inte så länge innan det mesta blev mer egenproducerat material. 1964 hade de hits med "Just One Look" och "Here I Go Again". Gruppen hade dock inte lyckats slå igenom i USA ännu. "Yes I Will" och brittiska listettan "I'm Alive" båda 1965, gjorde heller inget intryck i staterna. De första singlarna att nå framgång i USA blev "Look Through Any Window" och "Stop, Stop, Stop" tidigt 1966. I samma veva lämnade basisten Eric Haydock gruppen för att bli ersatt av Bernie Calvert. Det som verkligen gjorde att gruppen slog igenom i USA var dock hitsingeln "Bus Stop" senare det året. "I Can't Let Go" var en stor brittisk hit våren 1966, men ignorerades på andra sidan Atlanten.

"Bus Stop" följdes nästföljande år av hits som "On a Carousel" och "Carrie Anne". Dessa mer mainstream-inriktade låtar var varken för experimentella eller för lätta och gjorde gruppen till ett "mellan-alternativ" för lyssnare. Hollies album från den här tiden, särskilt *Evolution* och *Butterfly* var dock färgade av det psykedeliska musikklimatet.

I Sverige kunde gruppen få hits med låtar som inte getts ut som singlar någon annanstans. "Very Last Day" (-64) låg till exempel på Tio i topp 1965. "What's Wrong With the Way I Live" och "Stewball" från 1967 är två andra exempel.

Graham Nash lämnade gruppen 1968 då han kände att han inte fick utrymme för sitt skapande och sina idéer. Det här kom att markera början till slutet för gruppens storhetstid. En man vid namn Terry Sylvester ersatte Nash. Det året hade gruppen Europeiska hitar med "Dear Eloise" och "Jennifer Eccles". Nästa år blev "Sorry Suzanne" en hit. Alla dessa låtar nådde dock bara halvhöga placeringar på USA:s billboardlista. Balladen "He Ain't Heavy, He's My Brother" var dock ett undantag då den nådde plats #7 i USA (#3 i hemlandet). Den låten var också gruppens sista svenska Tio i topp-hit.

Gruppen fick mindre hits i början på 1970-talet, men var inte lika stora som de en gång varit. Clarke lämnade gruppen 1971. Detta visade sig vara förhastat då CCR-inspirerade låten "Long Cool Woman (in a Black Dress)" där Allan Clarke sjöng blev en hit i USA och tog sig upp till plats #2 (deras högsta placering någonsin på billboards poplista). Den svenska sångaren Mikael Rickfors ersatte honom kort innan han kom tillbaka 1973. Vid det här laget var bara Tony Hicks av originalmedlemmarna med i uppsättningen, om man inte räknar med Vic Steele, som bara var med en kort tid förut för den första singeln blev inspelad. När Clarke tog tillbaka sin plats fick gruppen en sista stor hit 1974, "The Air That I Breathe".

Gruppen fortsatte sedan under 1980 och 1990-talet som aktiv grupp. 2000 blev sångaren Carl Wayne medlem av gruppen, då Allan Clarke bestämt sig för att dra sig tillbaka. När Wayne avled 2004, kom Peter Howarth in som sångare. Förutom i Storbritannien är The Hollies fortfarande mycket populära och efterfrågade i Tyskland, Holland och Belgien, där de kontinuerligt ger konserter året om.

Gruppen gav en konsert i Sverige, i Dalhalla i augusti 2006, där gruppens största hit i Sverige, "Very Last Day", spelades.
